

Kreutzer-Sonaten.

V.H. 62-23
74

Ä

Kreutzer-Sonaten.

En Fortælling

af

Léo Tolstójk.

Oversat fra Originalmanuskriptet

af

Em. Hansen.

Kjøbenhavn.

Andr. Schous Forlag.

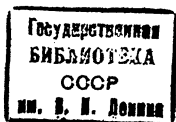
1890.

Ä

„Men jeg siger eder, at hver den, som ser paa en Kvinde for at begjære hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjærte.“ (Matth. V. 28.)

Hans Disciple sagde til ham: „Staar Mandens Sag saaledes med Hustruen, da er det ikke godt at gifte sig.“

Men han sagde til dem: „Dette Ord begribe ikke alle, men de, som det er givet. Thi der er Gildinger, som ere fødte saaledes af Moders Liv; og der er Gildinger, som ere gildede af Mennesker; og der er Gildinger, som have gildet sig selv for Himmeriges Riges Skyld. Hvo det kan begribe, han begribe det.“ (Matth. XIX, 10, 11, 12.)

н 33240-62

I.

Det var i Begyndelsen af Foraaret. Jeg rejste med Jærnbanen og havde allerede været under Vejs et Døgn. De fleste af Passagererne kom og gik paa Mellemstationerne, og foruden mig var der nu kun tre tilbage af dem, der havde gjort Rejsen med lige fra Begyndelsen. Den ene, en temmelig grim Dame med et træt og forpint Udtryk i Ansigtet, havde en lille Hue paa Hovedet og var iført en Slags Herreoverfrakke; hun røg den ene Cigaret efter den anden. Hendes Ledsager, en meget snakksom Herre, forsynet med alle Slags nye og elegante Sager, saa' ud til at kunne være henved de fyrre, medens den tredje, der lod til at være meget nervøs og hele Tiden havde holdt sig for sig selv, var en Mand af Middelhøjde, hvis stærkt krøllede Haar aabenbart var blevet graat før Tiden, og hvis Øjne, hvori der spillede en sælsom Glans, idelig for om fra det ene Sted til det andet. Han bar en gammel Overfrakke af et elegant Snit, med Pelskrave, og havde en høj Lammeskindshue paa Hovedet. Han havde den Vane af og til at udstøde en be-

synderlig Lyd, i Lighed med en stærk Rømmen eller et pludselig afbrudt Latteranfald. Han havde, som sagt, hele Tiden holdt sig for sig selv, idet han øjensynlig paa det omhyggeligste undgik at indlade sig med nogen af Passagererne eller at stifte nye Bekjendtskaber under Vejs. Naar det traf sig, at en af de nærmest siddende henvendte sig til ham med et eller andet Spørgsmaal, besvarede han det i en skarp og afvisende Tone, hvorpaa han straks begyndte at læse eller ryge, medens han saa' ud af Vinduet, eller fik sin Madkurv frem og gav sig til at spise og drikke Te, hvortil han forsynede sig med kogt Vand paa Mellemstationerne. Til Trods for, at han øjensynlig søgte at være for sig selv, forekom det mig dog, som om han paa samme Tid følte sig trykket heraf, og jeg havde oftere til Hensigt at indlede en Samtale med ham; men hver Gang vore Øjne mødtes, hvad der tit hændte, da vi sad skraas overfor hinanden, vendte han hurtigt Hovedet bort og gjenoptog sin Læsning eller saa' ud af Vinduet.

Under Opholdet ved en større Mellemstation, som vi naaede hen ad Aften, gik den nervøse Herre ud efter kogt Vand til sin Te, som han stadig drak inde i Kupeen, medens Damen i Herreoverfrakken, tilligemed sin snaksomme Ledsager, der, som jeg senere erfarede, var Advokat, idelig rygende, gik ind og nød deres Te ved Buffeten paa Stationen. I deres Fraværelse var Selskabet i Kupeen blevet forøget med nogle nye Passagerer, hvoriblandt